

စိတ်ကူးသစ်တေး

နေစိုးသော်

ရှေ့နေမလေးမေဝံ့ရှား

ဝံ့ပုလွေပင်းသမီး

၇၀

အခန်း (၁)

“မေစံရှား . . . ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အမိန့်ရှိပါရင်”

“အေး... အမိန့်ကတော့ သေမိန့်ပဲ”

“ရှင်...”

“မင်းကို သေမိန့်ပေးမှာ ။ အခုလိုပဲ အများ အတွက်၊ အားနည်းတဲ့ သူတွေအတွက်၊ အမှန်တရားအတွက် လုပ်နေတာတွေကို ဆက်ပြီးလုပ်ပါ။ မလုပ်ရင် မင်းကိုသေမိန့်ပေးမှာ ”

“အခု ပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲရှင်”

“အဲဒါ မင်းသိဖို့ မလိုပါဘူး”

“ကျွန်မက အမိန့်ပေးခိုင်းစေတာကို လိုက်လုပ်တဲ့ သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မယုံကြည်ချက်နဲ့ ကျွန်မ လုပ်နေတဲ့ သူပါ။ ကျွန်မလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကိုတော့ ဘာနဲ့ တားတား အရှုံးပေးမှာ မဟုတ်တဲ့ သူပါ။ ဘုရားကြိုက်တဲ့ အလုပ်၊ သူတော်ကောင်းတွေ သူတော်မြတ်တွေကြိုက်တဲ့ အလုပ်မို့ မတိမ်းမစောင်းရအောင် ကျွန်မ ကြိုးစားသွားမှာ ပါ”

“ဟား... ဟား...ဟား...ကြိုက်သွားပြီ။ May San Sharr loves truth, Truth loves May San Shar ပေါ့။ ဟုတ်လား။ သာဓုဗျာ . . . သာဓု...သာဓု”

“ဟဲလို...ဟဲလို...”

မေစံရှားက ဖုန်းကိုကြည့်ပြီးနောက် ပိတ်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ ဝင်းလဲ့နေလျက် နှုတ်ခမ်းနီထွေးထွေးမှာ ပြုံးရိပ်ပြုံးယောင်များ တွဲခိုနေသည်။

မေစံရှား ဖုန်းပြောနေသည် ကို နားစွန် နားဖျားကြားကာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်နေသော ကိုနေသော်က မေစံရှားကို အကဲခတ်လျက်...

“ဘာလဲ ရှား၊ ရှားကို ခြိမ်းခြောက်တာလား၊ ဘယ်သူဆက်တာလဲ”

ဟု မေးခွန်းတွေ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ထုတ်လိုက်သည်။

“လမ်းဘေးဖုန်းတစ်ခုခုက ဆက်ပုံပါပဲ၊ ဘယ်သူမှန်း မသိပါဘူး။ ခြိမ်းခြောက်တာတော့ ခြိမ်းခြောက်တာပဲ ကိုကို။ အခုလုပ်နေတဲ့ အမှန်တရားအတွက် အလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်ပါတဲ့။ မလုပ်ရင်သေမိန့်ပဲ....တဲ့ ”

“ဟာ...တစ်မျိုးကြီးပါလား”

မေစံရှားက နှစ်လိုစွာပြုံးရင်း စားပွဲပေါ်ရှိ ဖတ်လက်စ ဥပဒေစာအုပ်များကို အစီအရီကောက်ယူကာ နောက်ဘက်ရှိ စာအုပ်မှန်ဖီရိုထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။

“ရှားကို အားပေးတာပါ ကိုကိုရယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ”

ကိုနေသော်က စားပွဲရှေ့မှ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေရာမှ သက်ပြင်းချလျက်...

“စိုးရိမ်တာကိုတော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ လို့ ပြောလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်ပေါက်ဖွားလာကတည်းက စိုးရိမ်မှုက အရိပ်လိုကပ်ပါလာတာ။ ရှား

က ကောင်းတာလုပ်နေတာမှန်ပေမဲ့ မကောင်းသူတွေက ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒီမကောင်းသူတွေဆိုတာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေနဲ့ ကြီးစိုးနေတဲ့ သူတွေဆိုတော့ ရှားအဖို့ အချိန်မရွေး အန္တရာယ် ရှိနိုင်တယ်လေ”

မောလှသံနှင့် ပြောသည် ။

ချစ်သူ၏ မျက်နှာကို မေ့ရှားက မြတ်နိုးလေးစားစွာ ကြည့်ပြီး...

“ဒါဖြင့် ကိုကိုက ရှားလုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေကို မလုပ်စေချင်တော့ဘူးပေါ့....ဟုတ်လား”

စူးစမ်းမေးလေသည် ။

“ဟင့်အင်း...အဲဒီလိုတော့ ကိုကိုမတားဘူး။ ရှားအလုပ်တွေကို ကိုကို ထောက်ခံတယ်။ မလုပ်စေချင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ စိုးရိမ်တာ ကိုပြောပြတာ”

“ကိုကိုရယ်...ကိုကိုကို ရှားနားလည်ပါတယ်။ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ -ကောင်းတဲ့ အလုပ် ကံ— ရဲ့ နောက်မှာ -ကောင်းတဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှု ကံ— ပဲ လိုက်လာမှာ ပါ။ အဲဒါကိုရှားယုံတယ်”

“ကိုကိုက အခု ရုပ်ရှင်ကားရိုက်တဲ့ နောက်ကို လိုက်သွားရမှာ ။ ကားက ပင်းတယ်၊ ကလော၊ အင်းလေး၊ တောင်ကြီးမှာ လှည့်ရိုက်မှာ ။ ရုပ်ရှင်ကားကြီးဆိုတော့ ကြာမယ်။ အနည်းဆုံး သုံးပတ်လောက်တော့ ကြာမှာ ပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ရှားနဲ့ ကိုကို ဝေးနေရမှာ ။ စိုးရိမ်တာပေါ့”

“အဲဒါဆိုလည်း ရှားကို တစ်ခါတည်းခေါ်သွားလေ”

“တကယ်လား”

အလောတကြီး စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလိုက်သော ကိုနေသော်
ကို မေစံရှားက ကြည့်ကာ သဘောကျစွာ တခစ်ခစ်ရယ်လေသည်။ ။

“ကြည့်ပါဦး...ခေါ်သွားလည်း ဆိုရော ချက်ချင်းဆွဲခေါ်တော့မယ့်
ပုံမျိုးနဲ့ တကယ်လား....တဲ့ ။ ကိုကို ခေါ်မှာ ကိုယ့်ပါတယ်။ ရှားက မလို
က်နိုင်သေးတာပါ”

“ဖြစ်ပြန်ပြီ”

“ကဲပါ...ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုအလုပ်ကိုပဲ အာရုံထားပြီး လိုက်သွားပါ။
ကိုကိုပြန်လာတော့ သတင်းကောင်းတစ်ခုပေးနိုင်အောင် ရှားကြိုးစားပါ
မယ်”

“တကယ်နော်”

မေစံရှားက လှပစွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ဝမ်းသာပီတိနှင့် ကိုနေ
သော်က ထိုင်ခုံမှ ရှေ့သို့ကိုင်းလျက် ခုံပေါ်တင်ထားသောမေစံရှား ၏ လ
က်ကို ဖမ်းဆုပ်ယူရန် လက်လှမ်းလိုက်စဉ်...

“ဒေါ်မေစံရှား ရှိပါသလား ခင်ဗျာ”

ရုံးခန်းတံခါးဝဆီမှ အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည် ။ မေစံရှား၏
လက်ကို ဆုပ်ကိုင်တော့မည့်ဆဲဆဲ ကိုနေသော်၏ လက်တန့်သွားသည် ။
“အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ပြီ” ဟူသောအတွေးနှင့် ကိုနေသော်မျက်
နှာရှုံ့သွားသည် ကို မေစံရှားက သတိပြုမိပြီး သဘောကျစွာ ခစ်ခနဲရယ်
သည် ။

ပြီးမှ ရုံးခန်းဝသို့လှမ်းကြည့်ကာ...

“ရှိပါတယ် ဝင်ခဲ့ပါ။ ဟင်....မောင်ရှင်”

အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူ မေစံရှားမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ ။ ‘မောင်ရှင်’ ဟူသော အမည်ခေါ်သံကြောင့် ကိုနေသော်ပါ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။ ။

မှန်ပါသည်။ ။

မောင်ရှင်...။ သမာဓိမောင်ရှင်။ မေစံရှား ယုံကြည်အားကိုးရသော မွေးစားမောင်ငယ် မောင်ရှင်။ (သမာဓိမောင်ရှင်အကြောင်းကို ရှေ့နေမလေး မေစံရှားနှင့် သမာဓိမောင်ရှင်အမည်ဖြင့် လုံးချင်းဝတ္ထု ရေးသား ထုတ်ဝေပြီးဖြစ်သည်။ ။ ဗီဒီယိုအဖြစ်ပင် အသက်ဝင်ပြီး ဖြစ်သည်။ ။) “ကျွန်တော် မောင်ရှင်ပါခင်ဗျာ။ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ၊ မမေစံရှားဘာမျှမပြောပေမဲ့ အစ်ကိုနေသော်ကျွဲမြီးတိုသွားတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဆောရီးနော် အစ်ကိုနေ”

မောင်ရှင်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်ပြောကာ အခန်းတွင်း ဝင်လာသည်။ ။ အရပ်အမောင်းသင့်သင့်၊ မျက်နှာခန့်ခန့်၊ ဆံပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့်ဖြစ်ပြီး၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် စပို့ရှပ်ကို တွဲဝတ်ထားသော မောင်ရှင်မှာ ရပ်ရှင်မင်းသားတစ်ဦးအလား။ ကိုနေသော်က ရယ်၍ ...

“ကျွဲမြီးတိုတာပေါ့ကွ။ မင်းဝင်လာတာ တကယ့်အချိန်ကောင်းပဲ”

မေစံရှားက ရှက်ပြီးပြီးသည်။ ။

“မောင်ရှင် မင်းအစ်ကို သူရဲ့ ဝတ္ထု၊ သူရဲ့ ဇာတ်ညွှန်းကို ရုပ်ရှင်ကားကြီးရိုက်မှာ မို့ ခရီးထွက်ရမှာ ခရီးမထွက်ခင် လာခွဲနေတာလေ”

မောင်ရှင်ကကိုနေသော့ဘေး ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ။

“ကိုနေနဲ့ မမရှားတို့ လည်း ယူသင့်ပြီဗျာ”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ကွ။ တွေ့တဲ့ သူတိုင်းက အဲဒီလိုပဲပြောနေတာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းအစ်မက အချိန်ဆွဲနေလို့ ”

အခွင့်ရခိုက်မောင်ရှင်၏ စကားကို ကိုနေသော်က အားပြုကာ မေ့ရှားကို ဖိအားပေးလိုက်သည် ။

“မဲများ လို့ နိုင်မယ်မထင်နဲ့ နော် ကိုကို။ မောင်ရှင်မကလို့ မောင်ရှင် ချစ်သူကပါ ထောက်ခံမဲပေးလာရင်လည်း ကိုကိုရှားကို နိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး။ အဆုံးအဖြတ်မဲက ရှားဆီမှာ ပဲရှိတာ”

“အဲဒါ ရှား ညစ်နေတာပါကွာ”

“အို...စွပ်စွဲချက် ပြင်းထန်လိုက်တာ။ အဲဒါ ညစ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ စစ်နေတာ။ အချစ်ကို စစ်နေတာ။ ကိုကိုအချစ်ကို စစ်နေတာ။ ဘယ်လောက် စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်မလဲလို့ စာမေးပွဲစစ်နေတာ”

“အဲဒါ စာမေးပွဲကိုက မတရားတာ။ ဖြေနိုင်လည်း အောင်မှတ်ကို မရဘူး”

ကိုနေသော် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောဟန်ကြောင့် မေ့ရှားက ခပ်တိုးတိုးရယ်သည် ။

ကိုနေသော်နှင့် မေ့ရှား အချေအတင် စကားပြိုင်နေကြသည် ကိုမောင်ရှင်က ဘေးမှ ကြည့်ပြီးသဘောကျစွာ ပြုံးနေပြီးမှ ...

“ကဲ...ဒီပွဲက ဘယ်တော့မှ အဖြေထွက်မှန်းမသိသေးလို့ ခဏရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ပါဦး။ ကျွန်တော့် ပုစ္ဆာလေးကို မမရှား တွက်ပေးပါဦး”

ဖြတ်ပြောလိုက်သည် ။

“မင်းပုစ္ဆာ...ဘာပုစ္ဆာလဲ။ ဘာတွက်ပေးရမှာ လဲ”

မေစံရှားက ပြန်မေးသည်။ ။

“စောစောကမမရှားရဲ့ စကားထဲမှာ ပါတယ်လေ။ မောင်ရှင်ချစ်သူ ဆိုတာ”

“ဟဲ့...မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား”

မေစံရှား၏ တအံ့တဩစကားနှင့်...

“ဒါကြောင့် မင်း ငါ့ကိုကိုယ်ချင်းစာတတ်လာတာကိုး”

ကိုနေသော်၏ စကား ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်လာသည် ။ မောင်ရှင်ကိုလည်း နှစ်ဦးသား ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

မောင်ရှင်က ပြုံးမလိုမဲ့မလို မျက်နှာဖြင့် သက်ပြင်းရှိသည် ။

“ချစ်သူလို့ မပြောနိုင်သေးပါဘူး မမရှားရာ။ ချစ်သူမဖြစ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ‘ကြွေ’ခါစပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သူကပျောက်သွားလို့ ”

မေစံရှားရော ကိုနေသော်ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြသည် ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

မမရှား၏ ကရုဏာအမေး။

“ပြောရမှာ ရှက်လည်း ရှက်ပါတယ်။ မရှက်လည်း မရှက်ဘူးဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ။ တကယ်ဆို အဲဒီအတွက်ပဲ မမရှားဆီကိုကျွန်တော်အကူအညီတောင်းရအောင် လာခဲ့တာ”

မောင်ရှင်၏ ခယသော အပြောနှင့်အကြည့်။

“ဒါဆို ပြောလေ”

ကိုနေသော်က ဝင်ထောက်သည် ။

“သူက ကျွန်တော့်ထက် အများကြီး ကြီးမှာ ပါ။ မမရှားတို့ ကိုနေတို့ ထက်တောင် ကြီးမှာ ပါပဲ။ သူ မပြောပေမဲ့ ကျွန်တော့်အထင် အသက်က သုံးဆယ့်ငါးလောက်ရှိမယ်”

“မမနဲ့ မောင်လေး ဇာတ်လမ်းပေါ့”

ကိုနေသော့စကားကြောင့် မောင်ရှင် ပြုံးလာ၏။ ယဲ့ယဲ့မျှသော အပြုံး ။ မချိပြုံးလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

“ကျွန်တော်ခန့်မှန်းသလောက် သူက အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်ပြီးသူ ဖြစ်မှာ ပါပဲ။ အိမ်ထောင် ကျဖူးတယ်”

“မောင်ရှင်ရယ်...မင်းကတော့ ဖြစ်ရမယ်”

မေစံရှားက ကြင်နာစွာ ခပ်ညည်းညည်း ဆိုသည် ။

“ကျွန်တော့်ကိုယ်လည်း ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး။ မိန်းကလေးတွေ တော်တော်များများ နဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလမ်းဖွင့်ပေးတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ သူ့ကျမှ”

“အဲဒါ အချစ်လေကွာ...။ အဲဒါ နှလုံးသားလေကွာ....”

ဘယ်ပုံသေနည်းနဲ့ မှ တွက်ချက်လို့ မရတာ။ ဘယ်ဖော်မြူလာမှ အတိအကျ ထုတ်လို့ မရတာ။ ငါတို့ ထင်တာထက်ပိုပြီး ဆန်းကြယ်လျှို့ဝှက်တာ...အဲဒါ အချစ်ပဲ။

ကိုနေသော့စကားကြောင့် မေစံရှားက ပြုံးသည် ။

“စာရေးဆရာက အရေးထဲမှ အဘိဓမ္မာတွေ ဝင်ဖွင့်နေပြန်ပါပြီ။ မောင်ရှင်ပြောမှာ ပြောစမ်းပါစေဦး ကိုကိုရယ်”

“ဒီလို မမရှားရဲ့ ၊ သူက လှတော့လှတယ်။ သိပ်ထူးထူးခြားခြား အလှကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဆွဲဆောင်မှုတော့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ခိုက်မိသွားတာက သူ့ရဲ့ ရီဝေမျက်လုံးတွေပဲ”

“Feeling မျက်လုံးတွေလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်..ကိုနေ။ သူ့မှာ ခံစားချက်တွေရှိနေပုံပဲ။ အဲဒီခံစားချက်တွေကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေက လှနေတာဖြစ်မယ်”

“မငိုဖူးသောမျက်လုံးသည် မလှနိုင်ချေတဲ့။ အီတာလျံစကားပုံ ရှိတယ်ကွ”

“ဟုတ်မှာ ပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော် စတွေ့တဲ့ နေ့ကလည်း အဲဒီမျက်လုံးမျိုးတွေနဲ့ ပါ”

ကိုနေသော်ရော မေစံရှားပါ မောင်ရှင်မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိကြ၏။ မောင်ရှင်၏ အချစ်။ မောင်ရှင်၏ နှလုံးသားကို သူတို့ ကူးယှက်ခံစားနေမိကြပုံပင်။

“သူ့နာမည်က ကြည်လဲ့တဲ့ ”

Moon Shine စားတော်ဆက်သို့ မောင်ရှင်က ကိစ္စတစ်ခုစုံစမ်းရန်အတွက် ရောက်သွားချိန်တွင် ကြည်လဲ့ကို စတင်တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

အချိန်မှာ ည (၇)နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်သည် ။

အပြင်ဘက်ပန်းခင်းများကြားမှ တစ်ခုသော စားပွဲတွင် ကြည်လဲ့ထိုင်နေသည် ။ တစ်ဦးတည်း ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ အစားအသောက်စားနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူမ၏ အမူအရာအရ တစ်

စုံတစ်ယောက်ကိုစောင့်နေခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ။

သူမ၏ ချစ်သူကိုလား။

သူမ၏ ခင်ပွန်းကိုလား။

သစ်ပင်ပန်းပင်များ တွင် ထွန်းညှိထားသော ရောင်စုံမီးရောင်များ ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ကြည်လဲ့သည် လှနေ၏။ ဖူးပွင့်စပန်းကလေးမဟုတ် သော်လည်း အလှကြွယ်ဆုံး ပွင့်နေသည့် ပန်းတစ်ပွင့်ပမာ ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား၊ ကြွကြွရွရွ၊ ထူးခြားသည် က ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မို့မို့မြင့် အောင်ကဲ့သို့ မေးစေ့မှာ မှဲ့နက်ကလေး။

မောင်ရှင်က သူမ၏ စားပွဲခုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်ကာ စားစရာ မှာ ရင်း မိမိစောင့်ကြည့်စုံစမ်းချင်သော သူကို ရှာဖွေနေခိုက်သူမကို သ တိပြုမိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

မြင်မြင်ချင်းမောင်ရှင်ရင်တွေ တခိုင်းခိုင်းခုန်သွားသည်။ ဘဝတွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးကြောင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ရင်ခုန်မိခြင်းပင်။

ရင်ခုန်မိသည် နှင့်အမျှ သူမကို ငေးကြည့်မိ၏။

သူမသည် လည်း အပြင်ဘက်ကို တစ်ချက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ဖျက်လုံးအဝေ တစ်ကြိမ်တွင် မောင်ရှင်ကို မြင်သွားသည်။ ။

အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။ ။

သူမရင်တွင် မည်သို့ရှိမည်မသိ။ မောင်ရှင်ကတော့ လျှပ်စစ်ဓာတ် အ တို့ ခံရသည် နှင့်မခြား။

ပထမတစ်ကြိမ်မို့ သူမက ချက်ချင်းအကြည့်လွှဲသွားသည်။ ။ မောင်ရှင်၏ အကြည့်ရိုင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။

သို့သော်...

မကြာမီပင် နောက်တစ်ကြိမ် အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြပြန်သည်။ ။

သည် တစ်ခါတွင် မူ မောင်ရှင်က ဦးစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။ မောင်ရှင် အပြုံးကြောင့် သူမ၏ မျက်နှာလည်း ပြုံးယောင်သန်းသွား၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသိအမှတ်ပြု လိုက်မိကြသည် သို့ဖြစ်သည်။ ။

ထိုအခိုက်မှာ လူရွယ်နှစ်ဦး သူမ၏ စားပွဲသို့ ရောက်လာသည်။ ။ လူရွယ်များမှာ အတန်ငယ်မူးနေကြဟန်ရှိ၏။

စားသောက်ဆိုင်တွင် တစ်ဦးတည်းရှိနေသောမိန်းကလေးမို့ အထင်သေးသည့်သဘောပါသည်။ ။

“မမက တစ်ယောက်တည်းလား”

တစ်ယောက်က စ, သည်။ ။

သူမ၏ မျက်နှာ တင်းသွားသည်။ ။ ရှက်သွားခြင်း၊ ကြောက်သွားခြင်း နှင့် အားတင်းလိုက်ခြင်းတို့ ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ အစားအသောက်ကိုသာ ငုံ့၍ စားနေသည်။ ။

“အဖော် မရှိရင် ကျွန်တော်တို့ အဖော်ပြုပေးမယ်လေ”

ဒုတိယလူရွယ်၏ စကား။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် သူတို့ နှစ်ဦးက သူမ၏ ဘေးခုံများ တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ တစ်ဖက်တစ်ယောက်စီ ထိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ဝိုင်းညှပ်လိုက်သည့် အနေအထား။

သူမ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ။

“နင်တို့ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။ ငါ့စားပွဲမှာ လာမထိုင်နဲ့။ ။ သွား”

မျက်နှာကို တည်၍ ခပ်မာမာပြောလိုက်သော်ငြား၊ ရွံ့ကြောက်တုန်လှုပ်မှုက သိသိသာသာ။

လူရွယ်များက ရယ်သည် ။

“မမကလည်း ဗျာ... သူစိမ်းတွေကျနေတာပဲ။ ကိုယ့်မောင်တွေလို သဘောထားစမ်းပါ”

“မင်းတို့ လာမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ။ ကိုယ့်ဘာသာ နေပါရစေ”

“မမကို အဖော်ပြုပေးချင်လို့ ပါဗျာ။ မမက တစ်ယောက်တည်းငေါင်နေလို့ ကိုယ်ချင်းစာလို့ ပါ”

စားတော်ဆက်၏ ပြင်ပ စားပွဲများမှာ သီးသီးခြားခြား၊ ပြင်ဆင်ထားသည် မို့ စားပွဲတစ်ခုနှင့်တစ်ခုက ဝေးကွာ၏။ ပြီးတော့ လူသိပ်မစည်သေး၍ အချို့စားပွဲများက အလွတ်ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် သူမတို့ စားပွဲဝိုင်းမှ ပြဿနာကို တခြားသူများက မသိနိုင်။ စားပွဲထိုးများ လည်း သူတို့ အလုပ်နှင့်သူတို့ မို့ ရောက်မလာ။

သူမ အကျပ်အတည်းဖြစ်နေပြီ။

မောင်ရှင်မှာ မူ မျက်စိရှေ့တွင် မလှမပဖြစ်နေသော မြင်ကွင်းကို မကြည့်ချင်ဘဲ မြင်နေရ၏။ ပြဿနာမကြီးထွားဘဲ အေးချမ်းစွာပြီးသွားမည်လားဟု စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည် ။

သို့သော် အခြေအနေက အေးမသွား။

အေးမသွားသည့်ပြင် အပူပိုင်းသို့ပင် ကူးစက်လာ၏။

“ကျွန်တော်တို့ နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်”

“ဘာ...”

“ကျွန်တော်တို့ မှာ ကားပါတယ်”

“မင်းတို့ စော်ကားလှချေလား၊ သွား . . . ထွက်သွားစမ်း”

“မမပါမှ သွားမယ်”

အကျည်းတန်သွားပြီ။

လူရွယ်တစ်ဦးက သူမ၏ လက်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲသည် ။ သူမက ဆတ်ခနဲ ရုန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည် ။

“မင်းတို့ လွန်လွန်းနေပြီ။ ငါ ရဲကို တိုင်လိုက်ရမလား”

လူရွယ်နှစ်ဦးက တသိမ့်သိမ့် ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

“ကျွန်တော်တို့ က ဘယ်သူတွေလဲ သိလား၊ ကြောက်မယ့်လူတွေ ထင်လို့ လား”

သူမ၏ အကြည့်က မောင်ရှင်ထံရောက်လာသည် ။အကူအညီ တောင်းသည့်သဘော၊ မောင်ရှင် မနေသာတော့။

ထိုင်ရာမှ ထကာ သူမ၏ စားပွဲနားသို့ ကပ်သွားလိုက်သည် ။

“မမ... ကျွန်တော် နောက်ကျသွားတယ်။ ဆောရီးပဲ”

လူရွယ်နှစ်ဦး ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်ကြ၏။ မလိုလားသော မျက်လုံးများ ။အစာလုခံရသော ကျားများ ၏ ဒေါသ။

“မင်း ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲ။ ဒါမျိုးရိုးနေပြီ။ သူရဲကောင်းလာ မလုပ်နဲ့ ”

တစ်ယောက်က ပြော၏။ လေသံကမာ၏။ ကြမ်း၏။

“မောင်မောင် နောက်ကျလိုက်တာ။ မမရောက်နေတာ ကြာပြီ”

သူမက မောင်ရှင်စကားနှင့် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ဝင်ပြော

သည်။

မောင်ရှင်က လူရွယ်များအား ဂရုမထားဟန်ဖြင့် . . .

“ကဲ . . . သူငယ်ချင်းတို့ ဖယ်ကွာ၊ တို့ ကို မနှောင့်ယှက်ရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ လူငယ်တစ်ဦးက ဂုန်းခနဲ ထသည်။

“ဘာကွ. . .။ မင်းက ငါတို့ ကို လာနှောင့်ယှက်တာ။ မင်းထွက်သွားစမ်း”

မောင်ရှင်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်၍ ပြောပြီး ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းသည်။ မောင်ရှင်တင်းသွားသည်။

“မင်းတို့ လွန်နေပြီ။ ဒီထက်ပိုလာရင် သည်းခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူးနော်”

“အံ့မာ . . . မင်းက ဘာကောင်မို့လို့ လဲ။ ငါတို့ ဘာကောင်လဲ မင်းသိလို့ လား”

ဒုတိယလူရွယ်ကပါ ထိုင်ရာမှ ထကာ မောင်ရှင်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်၍ ဒေါသတကြီးပြောသည်။ “သူမမျက်နှာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဆီးရွက်လောက်ငယ်သွားသည် ကို မောင်ရှင်တွေ့ရ၏။ မျက်လုံးကလေးများ ကလယ်ကလယ်နှင့်။

“မင်းတို့ ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ခုလိုလုပ်တာတော့ မသင့်တာမသင့်တာပဲ။ ပြဿနာ မဖြစ်ချင်ဘူးကွာ။ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားပေးပါ”

မောင်ရှင်က တည်ကြည်ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။ ပြောရင်း

က အကြောအခြင်များကို သတိဖြင့် စုရုံးကာ ကိုယ်ကို အသင့်အနေအထားပြုနေလိုက်၏။

“ဘာကွ...”

ပွဲက ကြမ်းသွားပြီ။

လူရွယ်တစ်ယောက်က လက်သီးဖြင့် မောင်ရှင်၏ မျက်နှာကို ထိုးချလိုက်သည် ။ သည် လိုဘယ်ရမလဲ။ မောင်ရှင်ပေပဲ။ လက်သီးကို ရှောင်၍ ရှေ့သို့ဟန်ချက်ပျက်ကာ အရှိန်လွန်လာသော လူရွယ်၏ ရင်ဝအား ခူးတစ်ချက် တိုက်သွင်းလိုက်သည် ။

“ဒုတ်”

“အွတ်”

လူရွယ် နာကျင်စွာအော်၍ စားပွဲပေါ် မှောက်ကျသွား၏။ သူမအလန့်တကြား အော်လိုက်သံကို မောင်ရှင်ကြားရ၏။

ဒုတိယလူရွယ်က မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဝင်ထိုးလာပြန်ရာ မောင်ရှင်က လက်ဖြင့်ကာပြီး တန်ပြန်လက်သီးများ ဆက်တိုက်ကျွေးလိုက်သည် ။ ထိုလူရွယ် ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားလျှင် ခြေဖျားဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ကန်ထည့်လိုက်ရာ...

“ဘုတ်”

“အီး”

လူရွယ် အော်၍ ဗိုက်ကိုဖိကာ လဲကျသွား၏။

“လာ...လာ...သွားကြစို့”

လူရွယ်နှစ်ဦးမှာ အရက်မူးနေသော အရှိန်နှင့် မောင်ရှင်၏ တိုက်ခိုက်မှု

က်မှု အရှိန်တို့ ကြောင့် ရုတ်တရက် ဘာမျှ ထပ်မံရန်မမူနိုင်တော့။ ရန်ဖြစ်သံကြောင့် အနားသို့ရောက်လာသော စားပွဲထိုးလေးအား မောင်ရှင်က ကျသင့်ငွေကို မှန်းလျက် တစ်ထောင်တန်အချို့ကို လက်ထဲထည့်လိုက်ကာ သူမ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

သူမသည် လည်း မရုန်းမကန် မငြင်းမဆန်ဘဲ မောင်ရှင်နောက်မှ ပါလာခဲ့သည်။ ။

အငှားကားတစ်စီးကို ငှားကာ သူမနေထိုင်ရာသို့အရောက်မောင်ရှင်က ပို့ပေးသည်။ သူမသည် အခြေအနေမဲ့ နိမ့်ကျသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးမဟုတ်။ ကွန်ဒိုတစ်ခုတွင် နေထိုင်သူ ဖြစ်၏။

ကျောက်စိမ်းကွန်ဒို ကားပတ်ကင်တွင် ကားကို ရပ်လိုက်သောအခါ တုန်လှုပ်ပြီး မျက်ရည်ဝဲနေသော သူမကို ထားမပစ်ရန်ခဲ့သဖြင့် မောင်ရှင်က သူမအခန်းထဲ လိုက်ပို့ခဲ့သည်။ ။

သူမက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ ကော်ဖီတိုက်သည်။ ။

“မမနာမည် ကြည်လဲ့ပါ။ ခုအချိန်မှာ တော့ မမက မင်းမြင်တဲ့ အတိုင်း တစ်ကောင်ကြွက်ပါပဲ။ မိဘတွေလည်း မရှိကြတော့ဘူး။ ဆွေမျိုးသားချင်း အရင်းအချာကလည်း မရှိဘူး။ မမခင်ပွန်းကလည်း ဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ။ သားသမီးလည်း မကျန်ခဲ့ဘူးလေ”

သူမက သူမ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်းကို မရှက်မကြောက် ဖော်ပြသည်။ ။ အားငယ်သူတစ်ဦး၏ ရင်ဖွင့်ခံစားချက်ဟု မောင်ရှင်နားလည်၏။

သူမ၏ ခံစားချက်ကို ကြားသိရတော့လည်း မောင်ရှင်အဖို့ ကရုဏာက ထပ်ဆင့်သွားပြန်သည်။ ။

“ကျွန်တော့်နာမည် မောင်ရှင်ပါ။ မိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ယောက်လို၊
မောင်တစ်ယောက်လို သဘောထားလို့ ရပါတယ်။ အကူအညီလိုရင်လ
ည်း ပြောပါ”

မောင်ရှင်က စိတ်ရင်းအမှန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

“ဒါနဲ့ မေးကြည့်လို့ ရမလား။ မမက ဘာကြောင့် အဲဒီစားသောက်ဆို
င်ကို ရောက်နေတာလဲ။ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဦးနဲ့ ချိန်းထားလို့ လား”

“ဟုတ်တယ်. .. အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ချိန်းထားလို့ ပါ။ ချိန်း
ထားပြီးမှ ရောက်မလာလို့ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတုန်း ခုလို ဖြစ်
တာပါပဲကွယ်”

“ကဲ... ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

မောင်ရှင်က ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထသည် ။ သူမကလည်း အ
တူထရပ်သည် ။

“နောက်ကျလည်း အချိန်မရွေး လာလည်ပါ”

သူမက နှစ်လိုစွာ ပြော၏။

အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည် ။ မောင်ရှင်ရင်တွင် ပြောင်းဆန်အောင်
လှုပ်ရှားသွားသလို သူမသည် လည်း တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ခတ်သွားပုံပေါ်
သည် ။ အကြည့်ကို သူမက အမြန်ဆုံး လွှဲဖယ်လိုက်သော်လည်း
မျက်နှာပြင်မှ အရိပ်များကိုကား ရှောင်ဖုံး၍ မရခဲ့။

မျက်လုံးများ ထဲမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားလည်လိုက်ကြသည် သို့ရှိ
၏။

“ဝန်ခံရရင်တော့ မမရှားရယ်။ မမကြည်လဲကိုကျွန်တော် မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားတယ်လို့ ပြောရမှာ ပဲ။ သူနဲ့ တွေ့တဲ့ ညက ကျွန်တော် လုံးဝ အိပ်မပျော်ဘူး။ သူ့မျက်နှာကိုပဲ မြင်နေတယ်။ သူမ အကြောင်းကိုပဲ တွေးနေမိတယ်”

အဲဒါနဲ့ နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာတော့ သူ့ကွန်ဒိုက အခန်းကို ကျွန်တော် လိုက်သွားတယ်။ တံခါးပိတ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ သူ့မှာ က ဖုန်းမရှိလို့ ဖုန်းဆက်လို့ လည်း မရဘူး။ အဲဒီနောက် အကြိမ်တော်တော် များများ ထပ်သွားတယ်။ မတွေ့ဘူး။ တံခါးပိတ်လျက်ပဲ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်လကျော်ကြာသွားတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကတော့ အဲဒီအခန်းမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့ရတယ်။ မေးကြည့်တော့ သူ့ကို တစ်ဆင့်ငှားသွားတာတဲ့ ။ ကြည်လဲက မြို့ပြန်သွားတယ်တဲ့ ။ မြို့က ဘယ်မြို့လည်း မေးတော့ ပဲခူးတဲ့ ။ လိပ်စာတော့ သူမသိဘူးတဲ့ ။

မောင်ရှင်က စကားကို ခေတ္တဖြတ်သည် ။

“ဒါနဲ့ လမ်းစပျောက်သွားရော ဆိုပါတော့။ ဒါများကွာ . . .လွယ်လွယ်လေး။ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာထည့်လိုက်။ မမကြည်လဲ ရောက်ရာအရပ်မှ အမြန်ပြန်လာပါ။ လက်ခံထားသူ အရေးယူမည်ပေါ့ကွာ။ ဟား ဟား... ဟား...”

“ကိုနေသော်က ဝင်ပြောရင်း သူ့စကားသူ သဘောကျကာ ရယ်သည် ။ မေစံရှားက မောင်ရှင်ကို အားနာဟန်ဖြင့် . . . ”

“ကိုကိုကလည်း မောင်ရှင်က တကယ့်ခံစားချက်နဲ့ ပြောနေတာကို ရ

ယံစရာလုပ်ပစ်တယ်။ မနောက်ပါနဲ့ ။ ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံသာတဲ့ ”

ဟု ဝင်ပြောသည် ။

“မမရှားပြောမှ ပဲ ကျွန်တော်ဆိတ်ဖြစ်သွားပြီ”

မောင်ရှင်ကပါ သဘောပေါက်လိုက်သည် ။ ရယ်လည်း ရယ်သည် ။

“မမရှားကစကားပုံကို ပြောတာပါကွာ။ ကဲ...ဒီလိုဆို မင်းက ဘာဖြစ်ချင်လဲ။ ဘာလုပ်ချင်လဲ”

မောင်ရှင်၏ မျက်နှာတည်သွားသည် ။ တည်ရုံမက မှိုငြဲသွားသည် ။

“မမကြည်လဲ့ကို ပြန်တွေ့ချင်တယ်။ အဲ ... ပြန်တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ထက် မမကြည်လဲ့ပျောက်သွားပုံက ထူးဆန်းနေတယ်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတယ်”

မောင်ရှင်ကစကားကို ခပ်လေးလေး ခပ်ဆဆပြောသည် ။

“ဘာကြောင့်လဲ”

မေစံရှား၏ စူးစမ်းအမေး။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတာကို ပြောတာပါ။ ပြီးတော့ ဘေးအခန်းတွေကို မေးကြည့်တော့လည်း ဘယ်သူမှ ရေရေရာရာမပြောနိုင်ကြဘူး”

“ဒါကတော့ ရန်ကုန်ပဲ။ ဘေးချင်းကပ်နေတဲ့ အခန်းပေမဲ့ မရင်းနှီး မကျွမ်းကျင်ကြဘူးကွ။ နယ်မှာ လို မဟုတ်ဘူး ”

ကိုနေသော်က ဝင်၍ ပြောရာပြောကြောင်းပြောသည် ။

“ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော့်စိတ်က မကောင်းမှုတစ်ခုခု ရနံ့ရ နေတယ်လို့ ခံစားရတာ ”

မောင်ရှင်က သူ့အတွေးကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ထပ်ပြောသည်။ ။

မေစံရှားက အာရုံများ စုစည်းမိသွား၏။

“ကြည်လဲ့ပျောက်သွားတာ မရိုးသားဘူး။ ကြည်လဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားတယ်လို့ မင်းထင်တယ်ပေါ့။ ဒီလိုလား ... ”

“ဟုတ်တယ် မမရှား။ ဟိုညက သူနဲ့ ချိန်းထားတာ ဘယ်သူလဲ။ သူ ဘာကြောင့်ပျောက်သွားလဲ။ ပဲခူးပြန်သွားတယ်ဆိုတာ တကယ်လား။ အခု သူ့အခန်းမှာ ရောက်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကရော တကယ်အခန်းငှားနေတာ ဟုတ်ရဲ့ လား။”

မေစံရှားနှင့် ကိုနေသော် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ ။

“အဲဒါ မမရှား သွားရင်းလာရင်း စုံစမ်းပေးပါ”

“ဟဲ့ ... မင်းက မမရှားထက် ပိုတော်တာပဲဟာ”

“ မဟုတ်ဘူး မမရှား။ မမရှားက ရှေ့နေဆိုတော့ မေးရမြန်းရ စုံစမ်းရတာ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး ။ ပြီးတော့ ရဲကကျွန်တော်စုံစမ်းတာဆိုရင် မသင်္ကာဖြစ်နေမှာ ”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါပြီရှင်။ စုံစမ်းပေးပါ့မယ်”

ကိုနေသော်က ဝင်၍ ...

“ကြည်လဲ့ကို ပြန်တွေ့ရင်မင်္ဂလာဆောင်က ငါတို့ ထက်စော သွားမယ့်သဘော ရှိတယ်ပေါ့နော်။ ဟုတ်လား မောင်ရှင်။ ဟား ... ဟား..... ဟား...”

“ကိုကိုကတော့ ပြောပြန်ပြီ”

မေစံရှားခမျာမှာ တော့ ရယ်၍ ငို၍ မရသော မျက်နှာနှင့် ။

